

ÉDES APÁM

Volnék csak a sora kegyence,
Dajkált volna a szerencse,
Mérve, adva gazdagságot,
Házat, földet, gazdaságot:

Beh más volna!... De hiába,
Nem ringattak palotában,
Örökölt az ősök után
A becsület maradt csupán.

Örökségem a mi nézi,
Édes apám sem tetézi,
Csak édeggel békecségekben,
Becsületes szegénységben.

Hogy kell könnyen boldogulni,
Soh, sem tudta megtanulni,
Nem kívánta el a másét,
Odaadta a magáét.

De nem vádolom, kisdéd háza
A békeség szentegyháza,
S benne boldog kis családunk,
Szűkölködést soh,sem láttunk.

Nem hagyott az ősi telken,
Vitt, hová vont szomszár lelkem,
Nagyvárosba, iskolába,
Gazdag úrfiak sorába.

S hogyha olykor hazatértem:
Ünnepnap volt hazatértem,
Ezer csókkal, szíves szóval,
Elhalmoztak minden jóval...

Bár az évek tűnnek, tűnnek,
Hazatértem most is ünnep,
Úgy örülnek, örvendeznek,
Csaknem a lekökbe vesznek.

Édes Apám roszkatag már,
Jön előmbe, tárt karral vár,
Keze reszket, ajka reszket,
Szólni nem bír, csak könnyezhet.

S odabenn az asztal mellett,
Hej, az órák vígan telnek,
Fényes az arc a mosolytól,
Teli a szív, majd kicsordul.

S agg apámat el-elnézem;
Haja fehér már egészen,
Mellén reszket hó-szakáll,
Alig van egy barna szála.

Látott jönni évre évet,
Nemzedékre nemzedéket,
S átkát senki nem kiáltja,
De mennyi van, aki áldja.

Nem hagyott rám gazdagságot,
Nem tapadt nevéhez átok,
A becsület örökséges,
Drága kincs az mindig nekem.

Meg is őrzöm. S hogyha végül,
Valamikor, örökségül
Én sem hagyok mást fiamra,
Tudom áldást, mond poromra.

1879.